

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Bc. M. R.**, zastoupený JUDr. Janem Vučkou, advokátem se sídlem Školská 694/32, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2015, č. j. 20 Ad 27/2014 -36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2015, č. j. 20 Ad 27/2014 - 36, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 3. 2014, č. j. 2014/248-421/1, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky-Krajská pobočka v Ostravě (dále jen „úřad práce“) ze dne 6. 11. 2013, č. j. MPSV-UP/10504228/13/AJS-ZAM, kterým byl stěžovatel vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání podle ust. § 5 písm. c) a § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti podle ust. § 27 odst. 2 citovaného zákona.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel byl vyřazen z evidence uchazečů proto, že ve lhůtě 8 dnů neuvedl vážný důvod nedostavení se k domluvené návštěvě. Podle ust. § 5 písm. c) bod 6. zákona o zaměstnanosti jsou vážnými důvody, které brání plnit povinnost součinnosti s úřadem práce, i důvody spočívající ve zdravotních důvodech, avšak osvědčené lékařským posudkem, což v daném případě splněno nebylo. Krajský soud se v rozsudku vypořádal rovněž s námitkou zpochybňující tzv. kontaktní list jako důkazní prostředek, přičemž odkázal na ust. § 51 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle krajského soudu byly tyto podmínky splněny a správní orgány proto nepochybily, pokud z kontaktního listu vycházely. Dále se krajský soud zabýval žalobní námitkou poukazující na neproporcionalitu uložené sankce (vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání) ve vztahu k jednání stěžovatele. Jedním ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je plnění povinností stanovených úřadem práce ve stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani základní povinnost, tedy oznámit důležitý důvod spočívající v jeho zdravotním stavu osvědčený lékařským potvrzením v zákonné osmidenní lhůtě, která je jedním ze základů smysluplné spolupráce mezi správním orgánem a nezaměstnaným, pak nelze uložení sankce podle zákona o zaměstnanosti správnímu orgánu vytýkat.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele jediným důkazem, o který se správní orgány opíraly, byl kontaktní list. Tento list je podle stěžovatele zjednodušenou mnemotechnickou pomůckou, která není důkazní prostředkem ve správním řízení. Krajský soud měl vzít v úvahu, že pořizování podobných pomůcek není upraveno právními předpisy jako zvláštní úkon správního orgánu. Protože správní orgány mohou činit úkony jen na základě zákonného zmocnění, je pořizování tzv. kontaktních listů jako domnělého důkazu úkonem extra legem. Závěr o nepoužitelnosti kontaktního listu je podpořen i tím, že pro protokol (jako pro řádný důkazní prostředek ve správním řízení) jsou předepsány formální náležitosti. Pokud právní předpis předvídá určité náležitosti, bylo by obcházením zákona tyto náležitosti vynechat a pak tvrdit, že jde o zcela jiný úkon, byť reálně stejné podstat. Krajský soud měl vzít v potaz ust. § 51 odst. 1 správního řádu, který zapovídá použití důkazních prostředků získaných nebo provedených v rozporu s právními předpisy. Ve vztahu k nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu stěžovatel namítal, že se krajský soud řádně nezabýval jeho námitkou poukazující na porušení proporcionality. V řízení o žalobě i s odkazem na recentní judikaturu Ústavního soudu uváděl, že sankce vyřazení z evidence uchazečů je neproporcionální závažnosti předmětného pochybení. Podle stěžovatele však krajský soud tuto námitku řádně nevypořádal. Totéž platí i pro vypořádání žalobní námítky poukazující na to, že se ústně omluvil v zákonné lhůtě. Ani s tou se krajský soud řádně nevypořádal a dospěl k závěru, že za vážný důvod nelze považovat pouhé stěžovatelovo sdělení, že má zdravotní potíže, když toto tvrzení nebylo doloženo lékařským nálezem. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovalo důvody uvedené v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Podle ministerstva není rozsudek

pokračování

krajského soudu nepřezkoumatelný, protože krajský soud se vypořádal s uplatněnými námitkami. Podle ministerstva nedošlo ani k nezákonnosti, popř. k vadám řízení. Na základě ust. § 51 správního řádu bylo možno při dokazování vycházet z kontaktního listu, který nelze označit za důkaz získaný nebo provedený v rozporu s právními předpisy. Podle ministerstva nelze záznamy o osobním jednání uchazeče o zaměstnání na úřadě práce zaměňovat za úkony ve formálním správním řízení a vyžadovat u nich náležitosti podle správního řádu. S ohledem na tyto důvody ministerstvo navrholo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu byl stěžovatel na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 29. 2. 2012 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání a současně byl poučen o právech a povinnostech, mimo jiné o tom, že je povinen oznámit osobně nebo písemně úřadu práce důvody, pro které se nedostavil ve stanoveném termínu, a to nejpozději do 8 kalendářních dnů. Dne 19. 6. 2013 byl stěžovateli stanoven termín k dostavení se na úřad práce na den 9. 9. 2013 v 9:30 h. V uvedeném termínu se však nedostavil a dostavil se až následující den. Jako důvod uvedl, že „stěhoval v Brně maminku“. Toto tvrzení nijak nedoložil. Dne 1. 10. 2013 stěžovatel doložil potvrzení lékaře, že od 8. 9. 2013, tj. den před tvrzeným stěhováním maminky, byl v léčení pro akutní bolesti páteře a byl mu uložen klidový režim s kontrolou dne 17. 9. 2013. Následně stěžovatel v písemném vyjádření uvedl, že se s lékařským potvrzením se nemohl dostavit do 8 kalendářních dnů, neboť od 8. 9. 2013 měl bolesti zad, k nimž přibyla ještě chřipka, která trvala od 14. 9. 2013 do 21. 9. 2013, přičemž dne 17. 9. 2013 se dostavil na kontrolu k lékaři, ale ten nebyl přítomen. Dne 7. 11. 2013 úřad práce vydal rozhodnutí, kterým stěžovatele vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ministerstva.

Podle ust. § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o zaměstnanosti vyřadí krajská pobočka Úřadu práce uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže bez vážných důvodů ve lhůtě stanovené v § 27 odst. 2 neoznámí osobně nebo písemně další skutečnosti, které mají vliv na zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, nebo důvody, pro které se nedostavil na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu.

Podle ust. § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání krajské pobočce Úřadu práce; změny těchto skutečností je uchazeč o zaměstnání povinen osobně nebo písemně oznámit nejpozději do 8 kalendářních dnů. Ve stejné lhůtě je povinen osobně nebo písemně oznámit důvody, pro které se ve stanoveném termínu nedostavil na krajskou pobočku Úřadu práce nebo na kontaktní místo veřejné správy stanovené krajskou pobočkou Úřadu práce.

Podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti vážné důvody spočívají v 1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let, 2. nezbytné osobní péči o dlouhodobě těžce zdravotně

postižené dítě ve věku do 18 let, 3. nezbytné osobní péči o převážně nebo úplně bezmocnou fyzickou osobu nebo částečně bezmocnou fyzickou osobu starší 80 let, pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby, 4. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte, 5. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera, 6. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, nebo 7. jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských.

Stěžovatel nepochybně, že se nedostavil dne 9.9.2013 na úřad práce, resp. nepochybně existenci důvodu, pro který byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, ale brojí proti vadám správního a soudního řízení a nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Bylo by totiž předčasné zabývat se dalšími námitkami, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud také judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“ Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru

pokračování

žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30).

Napadený rozsudek krajského soudu podle názoru Nejvyššího správního soudu není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak, z jakých důvodů jsou žalobní námitky nedůvodné. Odůvodnění závěrů krajského soudu splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí ve smyslu citované judikatury.

Stěžovatel ve vztahu k nepřezkoumatelnosti konkrétně vytýkal krajskému soudu nevypořádání žalobní námitky, v níž poukazoval na to, že sankce vyřazení z evidence uchazečů je neproporcionální závažnosti předmětného pochybení. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku krajského soudu, ten se otázkou proporcionality zabýval, když mj. uvedl, že zajištění pomoci státu uchazečům o zaměstnání je upraveno zákonem o zaměstnanosti, ve kterém zákonodárce mimo jiné na jedné straně zajišťuje pomoc uchazečům o zaměstnání formou poskytování příspěvku v nezaměstnanosti po určitou dobu a dále pomoci při hledání zaměstnání, ale na druhé straně ukládá uchazečům o zaměstnání za poskytování pomoci plnění povinností a součinnost. Status uchazeče o zaměstnání však má v oblasti sociálních a hospodářských práv širší přesah než pouze hmotné zabezpečení v daném okamžiku či pomoc při opětovném začlenění na trhu práce, neboť tento status zajišťuje i státem hrazené zdravotní pojištění, započitatelnou dobu pojištění (náhradní dobu pojištění v určitém časovém úseku) v důchodovém pojištění atd. Jestliže samotné postavení uchazeče o zaměstnání přesahuje rozsah vztahu úřadu práce a uchazeče o zaměstnání, který je upraven zákonem o zaměstnanosti, pak dle názoru soudu, byl zákonodárce oprávněn sankcionovat porušení plnění povinností či spolupráce uchazeče o zaměstnání. Jedním ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je plnění povinností stanovených úřadem práce ve stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani základní povinnost oznámit důležitý důvod spočívající v jeho zdravotním stavu osvědčeným lékařským potvrzením v zákonné osmidenní lhůtě, která je jedním ze základů smysluplné spolupráce mezi správním orgánem a nezaměstnaným, pak nelze uložení sankce dle § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona

o zaměstnanosti správnímu orgánu vytýkat. Krajský soud se v této souvislosti zabýval i návrhem stěžovatele na předložení věci Ústavnímu soudu (podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a tomuto návrhu nevyhověl. Správní soudy se opakovaně zabývaly porušováním povinností uchazečů o zaměstnání včetně sankcí za tato porušení spočívající ve vyřazení z evidence podle zákona o zaměstnanosti a postup správních soudů, přičemž jejich závěry nezpochybnil ani Ústavní soud (krajský soud odkázal např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1516/12, a ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 2608/11). Stěžovatelem uváděný náleze ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13 pak podle krajského soudu nesouvisí s předmětem tohoto řízení. V tomto nálezu Ústavní soud zpochybnil dodatečné stanovení dolní hranice výše pokuty za nelegální práci z důvodu, že nelze-li přihlídnout k majetkovým poměrům, mohou být diskriminační a ve svém důsledku i likvidační. V dané věci se však jedná o nesplnění jedné ze základní povinnosti uchazeče o zaměstnání, tj. v zákonné lhůtě prokázat vážný důvod lékařským potvrzením.

Krajský soud se tedy se žalobní námitkou poukazující na neproporcionalitu uložené sankce důkladně zabýval a své závěry řádně zdůvodnil. Podle Nejvyššího správního soudu se přitom odůvodnění nemíjí se žalobní námitkou, jak tvrdil stěžovatel. Krajský soud vypořádal ve smyslu výše uvedeného podstatu žalobní námitky. Totéž platí i pro stěžovatelovo tvrzení o nevypořádání jeho žalobní námitky ohledně ústní omluvy ve správním řízení. I touto námitkou se krajský soud zabýval, když mimo jiné uvedl, že stěžovatel byl vyřazen z evidence uchazečů proto, že ve lhůtě osmi dnů neuvedl vážný důvod nedostavení se k domluvené návštěvě. Byly-li tímto vážným důvodem jeho zdravotní potíže, pak byl v této lhůtě povinen předložit lékařské potvrzení, což se nestalo. Stěžovatel se dostavil na úřad práce o den později, než měl určeno s vysvětlením, že stěhoval maminku. Teprve po téměř třech týdnech předložil úřadu práce lékařské potvrzení ze dne 10. 9. 2013, že byl v léčení pro akutní bolesti páteře a byl mu uložen klidový režim. Pokud by byla verze o zdravotních problémech pravdivá, nic stěžovateli nebránilo, aby dne 10. 9. 2013 při návštěvě úřadu práce potvrzení od lékaře předložil. Vážnými důvody, které brání plnit povinnost součinnosti s úřadem práce, sice mohou být zdravotní důvody, ale ty musí být osvědčené lékařským posudkem. S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje.

Se stěžovatelem lze v obecné rovině souhlasit, že zákon o zaměstnanosti uchazeči o zaměstnání nestanoví povinnost vážný důvod ve lhůtě nejpozději do 8 kalendářních dnů doložit, nýbrž stanoví mu pouze povinnost takový vážný důvod oznámit, přičemž konkrétní formu splnění této oznamovací povinnosti také nestanoví. Stěžovatel se sice v zákonné lhůtě omluvil z důvodu stěhování maminky, tento důvod však nelze bez dalšího podřadit pod ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Je přitom nutno poukázat i na to, že stěžovatel měl pomáhat se stěhováním v době, kdy, jak později doložil, měl mít klidový režim z důvodu akutních bolestí zad. Tento nový důvod (bolesti zad) začal tvrdit až dne 1. 10. 2013, tj. po uplynutí zákonné lhůty. Jak vyplývá z judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008 - 144), pomoc uchazečům o zaměstnání, kterou poskytují úřady práce, vyžaduje od uchazečů o zaměstnání také plnění povinností a spolupráci. To je pochopitelné, neboť jedině v aktivním a kooperativním vztahu uchazeče o zaměstnání a státu, reprezentovaného úřadem práce, lze dosáhnout skutečně rychlého a efektivního řešení nezaměstnanosti. Jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání přitom je docházka na úřad práce ve

pokračování

stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani tuto základní povinnost uloženou mu úřadem práce, která tvoří základ pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným a uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu § 2 zákona o zaměstnanosti, a nedoloží žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak je pochopitelné, že v souladu s § 30 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 31 písm. d) téhož zákona následuje sankce v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, k čemuž v posuzované věci také došlo.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel vytýkal správním orgánům, že za důkaz považovaly tzv. kontaktní list. V daném případě bylo vedeno řízení o vyřazení uchazeče z evidence uchazečů o zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti. Tento zákon neobsahuje speciální úpravu dokazování a použije se proto obecná právní úprava – správní řád. Dokazování je ve správním řádu upraveno v ust. § 51 a násl. Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Citované ustanovení tedy umožňuje, aby důkazním prostředkem bylo vše, co je vhodné ke zjištění stavu věci, a co není získáno nebo provedeno v rozporu s právními předpisy. Ze správního spisu nevyplývá, že by kontaktní list byl získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. Ostatně to nevyplývá ani z tvrzení stěžovatele. Kontaktní list proto mohl být důkazním prostředkem ve smyslu § 51 správního řádu. Ostatně i judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, aby důkazním prostředkem byl kontaktní list (viz např. rozsudek ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 49/2013 - 20). Správní orgány proto nepochybily, pokud z této listiny, ze které vyplývají pro věc relevantní informace, vycházely. Poukazoval-li stěžovatel v této souvislosti na to, že pro protokol jsou předepsány formální náležitosti a pokud právní předpis předvídá určité náležitosti, bylo by obcházením zákona tyto náležitosti vynechat, je třeba zdůraznit, že kontaktní list není protokolem. Zákon o zaměstnanosti ani jiný právní předpis nevyžadují, aby byl o tom, že se účastník řízení nedostavil ke správnímu orgánu, sepisován protokol. Podle § 18 odst. správního řádu je třeba pořídit protokol jen v případě ústního jednání, ústního podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení. Žádná z těchto situací v daném případě nenastala.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. srpna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu